

*jsme
nevyhnutelni*

nofreeusernames

**COO
BOO**

Jsme nevyhnutelní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Nofreeusernames
Jsme nevyhnutelní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

jsme
nevyhnutelni

nofreenames

Text © Olga Zbranek Biernátová, 2023

Ilustrace a cover © Tereza Basařová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-726-1

ISBN e-knihy 978-80-7661-738-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-739-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-740-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

„Každá cesta má svůj konec.“
Tony Stark, *Avengers: Endgame*

Co když je ale ten konec teprve začátkem?

<https://www.cooboo.cz/c/jsme-nevyhnutelni-bonusy/>

1

Travis

Už se mi nechce
zpívat to samé zas a znova.
Jedna melodie,
pořád ta stejná slova.

Shane

Dlužíš mi pade

Travis

Kdo, já?

Josh

No já rozhodně ne, nejsem pitomec,
abych se vsázel se Shanem, když stejně
VŽDYCKY vyhraje

Travis

Nemůže to trvat navěky,
jednou se mi to podaří

Josh

Jasně, a než vyhraješ aspoň
dvacku zpátky, odevzdáš mu
prakticky celé školné

Travis

To je pravda, za chvíli budu na mizině

Travis

Takže co jsem prohrál tentokrát? 🤔

Shane

Darcy se vykašlala na kapelu

Josh

Cože?! 😡 Co jsi udělal, Travis?
Myslel jsem, že jste po tom
rozchodu v pohodě, ani na poslední
zkoušce jste si nešli po krku

Travis

Jo, my jsme v pohodě, ale její nový
přítel asi není v pohodě s tím,
že je v kapele se svým ex

Josh

Jaký nový přítel? Vždyť jste se
rozešli před pár týdny

Travis

Hm, co na to říct 😐

Josh

Tv! Od teď se vztahy v kapele ZAKAZUJÍ! 🙅

Shane

Přesně, takže se mnou přestaň flirtovat, Joshi

Josh

Ha ha ha, velmi vtipné

Travis

Nechceš mi tu sázku odpustit?
Rozešla se se mnou holka!

Shane

Já jsem ti to říkal 😏

Travis

To sis taky mohl odpustit

Shane

Taky jsem ti říkal, že ti řeknu, že jsem ti to říkal

Travis

Josh

Hele, chodili jste spolu ani ne tři měsíce.
A co si budem, dávám tomu maximálně
jeden další, než si najdeš někoho jiného

Shane

Jestli teda na téhle škole zbyl někdo, s kým jsi ještě nechodil

Travis

Jděte oba do háje 🙌 Když nepočítám Joshe, který je prakticky jeptiška, tak z nás tři to rozhodně nejsem já, kdo má na každém koncertě jinou holku 😊 A Darcy jsem měl fakt rád

Shane

OK, tak já za to pade zařídím pro Travise fňukací party

Josh

Koupíš hromadu zmrzliny a budeme brečet u Zapisníku jedné lásky?

Shane

Koupím chipsy a budeme koukat na Formuli 1. Brečet budu jedině, když to Hamilton zaparkuje do štěrku

Travis

Formule? A nemůžu něco vybrat já, když je to celé pro mě

Shane

Ha 😂 Dobrý pokus, ale ne. Moje pade, moje party

Nikdy jsem se nerozešel s žádnou holkou. Překvapení? Jo, to asi většina lidí, protože jsem jich vystřídal víc, než je špatných recenzí na *Eternals* (Shane je jediný, komu se nejhorší Marvelovka poslední dekády líbila, ale Shane je zaprvé divný a zadruhé má až nezdravý man-crush na Richarda Maddena). Na nálepku „děvkař“ jsem si už docela zvykl, v určité fázi člověka přestane bavit se se všemi dohadovat o tom, že prostě jen chci najít někoho, kdo se mnou zůstane, kdo si pro jednu vybere mě, do koho se budu mít čas zamilovat. To, že se mi to nedaří a musím to zkoušet zas a znova, je bohužel smutná realita mého patetického milostného života.

A teď jsem kvůli němu přišel o pade, které momentálně ani nemám. Budu si muset vzít nějaké směny navíc u Mauricia, abych si mohl zasponzorovat svou vlastní fňukací party.

Mobil mi zase zavibroval v ruce, ale profesor Felton se zrovna otočil ke třídě, takže jsem ho musel schovat pod stůl a předstírat, že dávám pozor. Neměl jsem z dnešní přednášky napsanou ani čárku, ale spoléhal jsem na to, že ta hnědovláška, co se v průběhu hodiny nějak ocitla na vedlejší židli a neustále po mně házela rádoby nenápadné pohledy, možná nějaké zápisky má a dá mi je opsat. Pozval bych ji na kafe a třeba bychom zjistili, že jsme...

Ne, tady končím. Když si totiž tenhle scénář dopíšu až do konce, bude tam nevyhnutelně další „promiň, můžeme být jenom kámoši?“.

Pamatuju si, jak jsem šel na školní táborák s holkou, co půl hodiny po začátku našeho rande zřejmě omylem spadla na pusku největšímu nerdovi z ročníku (jako neobřečel jsem to, znali jsme se pár dní, ale stejně...). Já jsem se potom sebral a jel se vyznat svojí nejlepší kámošce Mei, která pak byla asi na pět minut mojí přítelkyní, než jsme zjistili, že do sebe nejsme tak zamilovaní, jak jsme si mysleli. Přes Mei jsem potkal Avu, s tou jsem flirtoval snad celý třeták, ale marně, vybrala si kapitána našeho fotbalového týmu. Fakt hodně jsem si přál, aby to vyšlo s Harper, kterou jsem pozval na ples, abych nemusel koukat na to, jak Ava tančí s jiným. Nejdřív to mělo být jen na ten jeden večer, ale pak jsme se sešli znovu a znovu, až jsem jí nakonec dal kousek sebe. A ona ten kousek vzala a odkráčela s ním ke své bývalé přítelkyni.

Mohl bych takhle pokračovat ještě hodně dlouho, vlastně až dodneška, protože i u Darcy jsem si myslel, že to mezi námi někam směřuje. Ukázalo se ale, že to míří přímo do náruče žárlivého lakrosáka. Těmhle smutnými příběhy bych zaplnil celé album depresivních balad. Jasně, nejsem ten typ, co by seděl v koutě, flirtuju, randím a doufám, že to

jednou klapne, prostě jsem tomu vždycky šel trochu naproti. Ale už začínám být fakt unavený z téhle ohrané písničky. A každý další rozchod postaví novou zeď, takže ani já to těm holčkám nedělám lehké.

Ale dnes vyhledávám KONEC, už si nebudu s nikým nic začínat, pauza. Budu ty vole princezna a počkám zavřený ve věži na tu pravou.

Odsedl jsem si o židli dál a na tu svoji čerstvě uvolněnou položil batoh, abych mezi nás s hnědovláskou postavil nějakou bariéru. V duchu jsem s lítostí zamával jejím poznámkám z makroekonomie, chvíli si pohrával s myšlenkou, že bych se na pár minut mohl věnovat výkladu a pochytit alespoň něco z dnešní hodiny, ale nakonec jsem se stejně vrátil k chatu se Shanem a Joshem. Kapela je pro mě mnohem víc než holky nebo škola. S klukama jsme navíc měli po několika demáčích a desítkách koncertů v zapadlých klubech pro pět lidí našlápnuto k něčemu většímu. Jen nám teď chyběla jedna podstatná věc...

Josh

Možná bychom měli spíš vyřešit, co budeme dělat, když nemáme zpěvačku

Shane

Stejně jako vás dva dalece převyšuju intelektuálně i svým sexy šarmem, i tady už jsem napřed

Travis

Tvůj sexy šarm je nám teď celkem ukradený, pokud se nezhmotní v nějakou holku s alespoň trochu ucházejícím hlasem, co udrží dva tóny za sebou

Shane

Už jsem na Insta vypoštoval výzvu, že sháníme zpěvačku

Josh

Fuj, krvácí mi oči! V čem jsi proboha zvládl udělat tak hnusnou grafiku? To jsi patlal v malování?

Shane

Neprud', jo, už se mi na ni ozvaly tři holky

Josh

Tak to se docela divím, když si vezmu,
že podobně hrozný je celý náš Instáč

Travis

Možná seženeme holku, co bude na rozdíl od Shanea
umět vypostovat storičko... a třeba i hezké

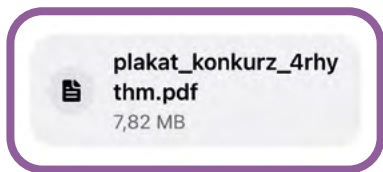
Shane

Shane

Travisi, můžeš to vytisknout a rozhodit u Mauricia?
Chodí tam prakticky celá škola

Shane

Josh

Jestli tohle pošleš na tiskárnu,
tak se dobrovolně zkratuje 🤡

Travis

Tv! Proč jsi dal ten konkurz na čtvrtek? Mám tam
každý týden směnu! To je jako schválně?

Shane

Shit, no jo! Já zapomněl

Travis

Jak jako zapomněl? Už rok ti skoro každý čtvrtek
říkám „čau, jdu do práce“ pokaždé, když padám
z baráku a ty se válíš na gauči a smažíš
Zaklínače. Kam sis jako myslel, že chodím?

Shane

Nemůžeš ode mě čekat, že budu dávat
pozor, zrovna když sekám ghúlům hlavy

Josh

A pak kdo tady koho intelektuálně převyšuje... 🤔

Shane

Tak stihneš aspoň začátek, a kdyby později přišel někdo nadějný, natočíme ti to

Travis

Proč já se s tebou vlastně vůbec bavím? 🤔

Josh

Tuhle otázku si kladu každý den...

Shane

Protože byste jinak neměli kde bydlet, trapáci!

Travis

Kdyby tvoje bábi věděla, že jsi jí obývák předělal na hráčské doupě, vyhodila by tě taky 🤔

Shane

A protože se ani jeden z vás nechce stěhovat zpátky na kolej, nebudeme jí to nikdo říkat...

Stáhl jsem si do mobilu inzerát, který Shane splácal, a chtěl nechtě musel nad tou hrůzou přimhouřit oči. Nechci ani vědět, jaké adeptky na zpěvačku tohle grafické peklo naláká. Alespoň logo kapely je hezké.

Do konce předstírání zájmu o dnešní přednášku zbývalo ještě patnáct minut a bohužel to nevypadalo, že by nás Felton pustil dřív, takže jestli chci před směnou u Mauricia stihnout aspoň pár odvetných kol pinballu, dnes zase poběžím. A to musím ještě po cestě vytisknout ty letáky. Periferně jsem zahlédl brunetku, která se nenápadně snažila přesednout si na židli s mým batohem, a začal počítat sekundy, než budu moct konečně vypadnout.

„Au! Koukej, kam šlapeš!“ vykřikl jsem a upustil hromadu letáků, abych měl volné ruce na zmírnění nevyhnutelného držkopádu. Když jsem se začal hrabat ze země, zjistil jsem, že tím, kdo do mě narazil, byla drobná holka s duhovým mikádem a vražedným výrazem ve tváři. Hlavu měla o dost níž, než bych čekal... Možná to bylo tím pádem, ale až za chvíli mi došlo, že je na vozíku, a jedním kolem navíc uvízla v nějaké díře. Zrovna jsem se nadechoval, že se omluvím, ale předběhla mě.

„Jestli se teď chystáš omluvit, protože sis všiml, že jsem na vozíku, tak zase zavři pusku, než se zakoktáš a ztrapníš,“ vychrtila na mě, jako by to říkala už tisíckrát a byla tou frází unavená. „A jestli jsi mi hned potom chtěl vnutit svou pomoc, tak to si taky odpusť, sice nemůžu chodit, ale nejsem neschopná,“ dodala podobně znuděně.

„Omluvit jsem se chtěl, ale proto, že mě máma dobře vychovala,“ řekl jsem a lišácky se na ni usmál, abych zamaskoval, že mě to napadlo až teď. Ve skutečnosti mě ten vozík trochu zaskočil, a kdybych nebyl zrovna na zemi, už bych ji z té díry tahal a asi bych se ani nezeptal na svolení. „A hned vzápětí jsem měl v plánu přidat strašně ubohý vtip v tom smyslu, že jestli se chceš z té díry dostat,“ ukázal jsem na její zaseklé kolo, „budeš na to muset pořádně šlápnout.“

Čekal jsem takový ten suchý pokus o smích ve stylu *ha, ha, ha, jdi se někam zahrabat*, ale k mému překvapení se rozesmála na celé kolo. I když jsem nejdřív šokem na chvíli zamrzl, nakonec jsem se k ní přidal.

„To náhodou není tak ubohé, takže jsem došla k závěru, že se mi zamlouváš a odpouštím ti.“

Pokynul jsem jí hlavou, jako že to беру, a snažil se zvednout. Ale pekelně mě bolela holeň, takže jsem na to musel jít opatrněji, než by se na cool týpka, jako jsem já, slušelo.

„Jsi v pořádku? Nemám tě naložit a svézt na ošetřovnu, aby ti to pofoukali?“ nabídla mi a v jejím hlase jsem detekoval drobné náznaky sarkasmu.

„Ačkoli se mi představa jízdy na klíně hezké holky rozhodně nepříčí, nestáhám,“ přiznal jsem a byl popravdě i maličko zklamaný, že se nesvezu. „Já jsem Travis Porter mimochodem a fakt promiň, že jsem ti vběhl do cesty.“

„Co když jsem ti do cesty vjela já?“

„To je možné, ale ty jsi holka a ty mají vždycky přednost,“ dodal jsem a mrknul na ni. Já to flirtování prostě nějak neumím vypnout. A to jsem si zrovna slíbil, že s tím končím. Hm, tak až od teď, no...

„Fakt nejsi úplně zbytečný shluk končetin a okouzlujícího úsměvu, Travis. Těšilo mě,“ mrkla na mě na oplátku. „Já jsem Isabela, ale kámoši mi říkají Izzy.“

„Jenom Izzy? Jako Adele? Nebo Aristoteles? Drake, Bono, Eminem?“ Snažil jsem se imitovat škádlivý tón Doctora Strange, ale nevypadalo to, že by ho ocenila.

„Moje spolubydlící miluje Marvel, takže vím, že se snažíš být vtipný. Nejde ti to,“ prohlásila a zatraceně machrovským manévrem dostala svůj vozík z pasti a ještě se na něm elegantně zhoupla.

„Dobře ty, Izzy,“ řekl jsem uznale.

„Isabela. Zatím nejsme kámoši,“ setřela mě, ale až moc jí cukaly koutky, než abych jí to věřil.

Ještě jednou jsem se na ni zazubil, posbíral letáky, které ležely všude kolem, a otočil se k odchodu (nebo spíš ke sprintu) do herny. „Měj se, Izzy,“ rozloučil jsem se, počkal na náznak mávnutí, kterým mě odbyla, a nechal ji daleko za sebou.

Travis
Mei?

Travis
Jsi tu?

Travis
Meeeeei!

Travis

MEEEEEEEE!!!!

Mei

Tobě by ten CAPS měl už někdo konečně zablokovat 🤔

Travis

Nemusel bych ho tak často používat, kdybys mi odepisovala na zprávy 😊

Mei

Jsi můj nejlepší kámoš navěky věků, ale ani kvůli tobě nebudu 24/7 viset na mobilu a čekat, až mi napíšeš

Travis

Mei

Navíc si tím nadužíváním caps locku akorát komplikuješ jakoukoli budoucí krizi. Co až bude doopravdy něco hořet, ale to tvoje ohrané MEEEEEEEE!!!! už nefunguje?

Travis

Až bude něco hořet, zavolám ti

Mei

Aha, to mě nenapadlo

Travis

Mei

Fajn, jestli nic nehoří, tak čau, musím dávat pozor na přednášce 😬

Travis

Darcy se vykašlala na kapelu 😞

Mei

Hm, blbý

Travis

Blbý? To je tvoje reakce?

Mei

Nabídla bych ti, že to vezmu za ni, ale to asi nepůjde, protože...

Travis

Protože když zpíváš, prochází všichni v okruhu dvou kilometrů a krtci se snaží zahrabat hlouběji do země?

Mei

Protože jsem stovky kilometrů daleko, ty troubo! 🤪

Mei

I když to s tím zpíváním je taky pravda 🤪

Travis

Shane už vyvěsil inzerát, že hledáme novou zpěvačku, můžeš nám ho jít lajknout na Instáč?
Jen u toho doporučuju zavřít oči, protože Shanovo grafické peklo ti zřejmě propálí zorničky

Mei

Nechci potkat holky, které se na tohle ozvou, dost to vypovídá o jejich vkusu

Travis

Jejich vkus je mi asi upřímně jedno, hlavně když budou zpívat jako Beyoncé a Lady Gaga dohromady

Mei

Neboj, někdo se určitě najde. Jste přece skvělí! Už jsem ti říkala, že ten nový song poslouchám pořád dokola? Hm? Ne? Tak ti to říkám teď.

Mei

A taky hraješ na kytaru líp než Jimmy Page (nevím, kdo to je, ale Google říká, že je to nejlepší kytarista všech dob, tak kdyby náhodou ne, můžeš si sem dosadit jméno jiného kytarového boha) a jsi jen o kousek ošklivější než Cole Sprouse

Travis

To už trochu tlačíš na pilu, ale i tak mi to zvedlo náladu, díky ❤️ Máš u mě čokoládu

Mei

Travis

Už musím, běžím ještě před prací na pinball, ráno mi psal Ray, že mě Goddess of Mischief přehrála na Jurském parku

Mei

Už aspoň víš, kdo to je?

Travis

Ne a ani to nezjišťuju, baví mě si ji představovat jako Sophii Di Martino, co ji hrála v Lokim

Mei

To je vlastně asi lepší, cool jména si totiž dávají i divní lidi, určitě vypadá jako Peter Pettigrew po deseti letech v krysí podobě

Travis

Díky, tohle jsem si fakt nepotřeboval začít představovat

Mei

Mei

Tak hodně štěstí

Mei

A Liam tě pozdravuje 😊

Travis

Ne, nepozdravuje 😞

Mei

Tak nepozdravuje no...

Mei

Vy dva jste taky nemožní! Chodím s ním už od střední, mám ho dost ráda, tebe taky, nechápu, proč nemůžete být kámoši 😞

Travis

My jsme tak trochu jako Iron Man a Captain America: oba na tvou straně, jen on je namachrovaný idiot 😏

Mei

A kdo z vás je v tomhle scénáři Captain America?

Travis

Jestli se musíš ptát, zamlouvám si o vánočních prázdninách maraton Avengers 😏

Mei

Jako kdybys ty věděl, jaký problém spolu mají Snape a James Potter! A to už jsi ty maratony Harryho Pottera absolvoval tři!

Travis

Srabuse si náhodou pamatuju!

Mei

Já nechci koukat na bitky superhrdinů, nedávají vůbec smysl!

Travis

A mávání hůlečkami smysl dává? 😏

Mei

Víš co?

Travis

Co? 😏

Mei

Přeji příjemný den a doporučuji: Slizoune, umyj si vlasy!

„Hej, Rayi, jaké je průběžné skóre?“ zavola jsem směrem k zavalitému padesátníkovi, který vypadal jako mladší verze Dannyho DeVita nasoukaná do o dvě čísla menší bundy Toma Cruise. Neměl jsem ale to srdce mu říct, že s Maverickem si ho navzdory veškerým jeho snahám nikdo nesplete, zatímco kdyby DeVito někdy zabloudil do téhle zapadlé herny, stopro nabídne Rayovi dobře placený post svého dvojníka.

„Prohráváš 3:2, chlape, a dost pochybuju, že ten Jurský park přehraješ.“

„Díky za posílení sebevědomí, na čí straně vlastně jsi?!“

„Byla tady především skoro celou noc, vypila mi všechno kafe a uhrála skóre na guinnessovku. Takovou jízdu jsem tady za těch patnáct let, co tu pracuju, ještě neviděl.“

Do háje! Jestli Ray tvrdí, že to nedám, tak to nedám. Rád bych se teď vyprsil jako Neville během téměř prohrané bitvy o Bradavice a šel zmečikovat Nagini (a to Mei tvrdí, že u Harryho Pottera nedávám pozor), ale takové příběhy najdete jenom v pohádkách o brejlounkách s hůlčičkou. Magicky nenadaný Travis musí být mazanější.

Goddess of Mischief vyhrává na třech pinballech z pěti, Jurský park je podle všeho nedobytný, ale co takové Marvel Legends? Porazit ji na marvelovském automatu by byla lahůdka, kterou bych si extra vychutnal. Otočil jsem se k dinosaurům zády a zamířil na druhou stranu.

„Chytré,“ řekl uznale Ray. „Jestli to dáš, bude děsně, ale opravdu děsně našťvaná. A já budu děsně, ale opravdu děsně rád za všechny ty prachy, co do toho budeš muset nasypat, abys překonal její skóre.“

„Ty dolary v očích si zase vypni, dneska jsem prohrál sázku a dlužím pade... A taky mám asi jenom půl hodky, než budu muset do práce, abych to pade vydělal.“ Nedělám si iluze, že bych zvládl uhrát rekordní skóre za třicet minut, ale můžu alespoň začít trénovat. Tenhle pinball jsem totiž nehrál už věky, protože existovalo nepsané pravidlo, že je „její“. Ale zoufalá doba si žádá zoufalé činy. Bude mi zřejmě pár týdnů trvat, než se alespoň přiblížím k číslu, které svítí na vrcholu žebříčku vedle jejího jména, takže můj dnešní cíl je se do toho žebříčku alespoň dostat.

Jak se říká, dejte si laťku na zem, abyste ji vždycky přeskočili.

Harper

V šest hodin ráno jsou dobrovolně vzhůru jenom lidi, kterým BuzzFeed v článku „5 rad, jak být produktivnější“ nakecal, že je to dobrý nápad, a holky, které se snaží potichu vloupat zpátky na svou kolej s rozcuchanými vlasy, rozmazanými očnicemi linkami a v ohozu, který měly včera na party nějakého alfa, kappa, omega, nevímjak sesterstva. Ne že bych se za tenhle *walk of shame* styděla, už dávno jsem ho přejmenovala na *walk of co je ti po tom, co dělám*. Plížím se proto, že nechci vzbudit svoji spolubydlící Izzy. Ta totiž kdysi vstávala podle Buzzfeedu a byla po ránu neskutečně nepříjemná. Dodnes patří tahle naštěstí jen krátká epizoda k temnějším obdobím našeho spolubydlení.

Dveře jsem otvírala tak pomalu, že kdybyste mě u toho nesledovali celých těch pět minut a dvanáct sekund, mysleli

byste si, že se vůbec nehýbu, ale stejně to bylo jedno. Za nimi totiž už byla nachystaná Izzy s podobně rozčuchanými vlasy, rozmazanou řasenkou a výrazem *nespala jsem celou noc*. Na rozdíl ode mě ale zřejmě pařila až do rána LOLko.

Obě jsme spíš noční sovy. Já jsem své noci věnovala objektům svých tužeb (nedávno jsem viděla na jeden zátaah *Bridgertonovy*, tak mám teď divný slovník, no a co) a Izzy týpkovi ze svého League of Legends týmu, který bydlí kdoví kde a kvůli časovému posunu začíná hrát vždycky až pozdě večer.

„Slyšela jsem tě, jak funíš, už když jsi přelézala bránu. Možná by bylo snazší ji prostě odemknout,“ pronesla sarkasticky.

„Zapomněla jsem si u...“ zalovila jsem v paměti, „Kath kabelku s kartou.“ Rukou jsem naprázdno máchla v místě, kde bych normálně nahmatala svoji tašku, a uvědomila si, že jsem v ní asi měla i mobil. Do háje!

Strašně se mi k ní nechtělo vracet, když už se mi podařilo nenápadně zmizet, dokud ještě spala. Že bych si koupila nový telefon? Už mi stejně blbnulo face ID.

„Kath? Neříkala jsi, že se jmenuje Spencer?“

Vždycky dávám Izzy vědět, u koho spím, kdyby to náhodou byla hezká a sexy vražedkyně nebo únosce, co mě chce zavřít do sklepa. Viděla jsem snad všechny true crime dokumenty na Netflixu, takže to teď samozřejmě považuju za pravděpodobné zhruba tak z osmdesáti pěti procent. A taky vídávám reinkarnaci Teda Bundyho prakticky za každým rohem.

„No, byla s ní docela zábava. Až jsem z toho zapomněla její jméno,“ vymlouvala jsem se.

„Takže spolu budete chodit?“ zeptala se mě rychle s nadějí v hlase.

„Až taková zábava to zase nebyla!“

„Vážně? A proto jsi jí dala jeden ze svých prstýnků, nebo se jich konečně zbavuješ, protože ti došlo, že až tě jednou někdo hodí do řeky, pravděpodobně tě stáhnou ke dnu?“

Podívala jsem se na své ruce a opravdu mi chyběl jeden prstýnek. Ten, který jsem dostala od Aubrey, když... Zastavila jsem tu vzpomínku ještě v zárodku, abych nezačínala nový den smutněním nad minulostí. Každopádně se ke Kath, vlastně Spencer, budu muset přece jen vrátit. Zatraceně!

„Měla bys už konečně jít i na nějaké normální rande,“ nadhodila opatrně Izzy, protože vycítila, že se atmosféra maličko změnila. „Kouknout na film, zajít do kavárny, s někým si chvíli povídat o něčem podstatném, ne se jen líbat v zastrčeném koutě někde na party. Přestaň se vymlouvat na to, že je moc brzo. Jak dlouho už nejsi s Aubrey, půl roku?“

Pět měsíců a dvanáct dní, možná i na počet hodin bych si vzpomněla. Ale kdo to počítá, že?

„Nothing breaks like a heart,“ připomněla jsem jí slova písničky od Miley Cyrus. „A kdy začneš randit ty?“ vyhrkla jsem hned nato, aby přestala řešit můj komplikovaný milostný život a začala se zabývat tím svým.

„Meh. Nějak teď nemám mentální kapacitu někomu vysvětlovat svůj vozík a pak sedět a čekat na tu nevyhnutelnou otázku, jestli můžu mít sex.“

Trochu jsem se zastyděla, protože přesně na tohle jsem se jí ptala sotva pár dní po tom, co nás univerzita dala na koleji dohromady a já vyzvíдалa, jak všechno funguje, když necítí nohy. No co, o vozíčkářích jsem toho do té doby moc nevěděla, na střední jsme snad ani nikoho na vozíku neměli, takže jsem ze začátku dělala jednu blbost za druhou – strkala krabice s věcmi pod kuchyňskou linku a neuvědomovala si, že tam potřebuje mít místo na nohy, nechávala všude rozházené hadry, které Izzy nemohla snadno odkopnout stranou, cpala vyprané ručníky do horní skříňky v koupelně, takže na ně nedosáhla. A celé jsem to prokládala spoustou

nevhodných otázek. Docela jsem se divila, že se mnou měla takovou trpělivost a po prvním týdnu mě nevyhodila na chodník. Naštěstí! To bych totiž asi obřečela, protože bydlet s Izzy byla ta nejlepší věc na světě, a nejen proto, že byl náš byt asi tak třikrát větší než ty kamrlíky nahoře, nikde se tu nedalo zakopnout o práh a díky poloze v přízemí se noční návštěvy mohly snadno tahat dovnitř oknem. Izzy se nikdy nenechala rozhodit tím, že občas nemám filtr. Dokázala mě setřít jako nikdo jiný a já jsem jí za to byla vlastně docela vděčná. Nebo možná ne úplně vděčná v tu chvíli, kdy jsem to schytávala, ale rozhodně s odstupem času, kdy si člověk uvědomí, že si to zasloužil.

Nechápejte mě špatně, moje nej kámoška ze střední Charlee je to největší sluníčko na světě a nedám na ni dopustit, ale taková dávka laskavosti je i na mě občas už moc. Záviděla jsem jí, jak dokáže být milá a racionální, a cítila se v porovnání s ní jako idiot (taky jsem se tak pak chovala). Teď jsem bydlela se stejným idiotem a bylo to strašně fajn.

„Isabello!“ Pohrozila jsem jí prstem, ale můj poctivě natrénovaný přísný výraz mi z tváře záhy vymazala bota, která vyletěla mým směrem. Snadno jsem se jí vyhnula a zašklebila se na ni. Ani jsem ten svůj glumovský výraz s vyceněnými zoubky nemusela vydržet moc dlouho, než se Izzy začala smát. Isabello jí totiž smí říkat jen ti, které nezná, nebo neschvaluje.

„Zalez si zpátky do svého hráčského brlohu, já si jdu dát sprchu a jeden díl *Honu na vrahy* na sladké sny, než půjdu dospat noc plnou vášně,“ prohlásila jsem s přehnaným britským přízvukem, udělala pukrle a zamířila do svého pokoje.

„Už nikdy žádného vikomta Bridgertona!“ zavolala za mnou pobaveně Izzy a podle jejího tónu mi bylo i bez ohlížení jasné, že u toho pořádně zakoulela očima.

„Myslíte, že je na zemi kout tak vzdálený, že když tam odjedete, zbavíte mě těchto muk?“ začala jsem hodně nahlas

recitovat, ale než jsem se dostala k „jste prokletím mé existence“, letěla mým směrem další bota, které jsem se tak tak vyhnula zabouchnutím dveří svého pokoje.

Vstala jsem až na pátý budík, a to nakonec jenom proto, že mě Dějiny moderního umění s profesorkou Whitmanovou opravdu bavily. Hlavně teda díky ní, protože když se ptala, co vidíme v nějaké čmáranici, a my jsme si vymýšleli blbosti, tolerovala to a většinou nás ještě trumfla se svou mnohem šilenější interpretací. Galeristka ze mě asi nebude, ale pro zábavu jsem si ten předmět nechala zapsaný.

Po přednášce jsem cestou na kolej vzala kafe pro sebe a chai latte pro Izzy, což se nakonec ukázalo jako ne úplně dobrý nápad. Pořád jsem se totiž ještě nestavila u Spencer pro své věci... Včera jsem se s ní bavila skoro celou party, tancovaly jsme, flirtovaly, byla celkem v pohodě, říkala, že taky nechce nic vážného, že si jenom užijeme.

Bylo to fajn, ale ne úplně epické. Asi se stejně jako já moc nezlobila, že jsem se vypařila ještě dřív, než vstala, takže jsem se fakt nechtěla zjevit u jejích dveří a absolvovat trapnou konverzaci o tom, jak to bylo super, no a... víš... vlastně už si to nemusíme zopakovat, čau a hezký život. Nebo se mi to prostě jenom nechtělo teď vůbec řešit, protože co můžeš udělat dnes, úplně v pohodě počká do zítřka.

Tak jako tak jsem teď byla bez mobilu a karty a neměla nejmenší tušení, jak se dvěma horkými kelímky v ruce přelezu bránu. Když bych to ale zaparkovala na chodníku a čekala, až kolem půjde někdo z našich sousedů, mohlo by mi to latte pro Izzy vychladnout. Na sofistickovaný plán dát svoje kafe na ex, a uvolnit si tak jednu ruku, naštěstí nedošlo,

protože Izzy zřejmě zase slyšela, jak frustrovaně funím, a přijela mi otevřít.

„Ty sis pro tu kartu ještě pořád nebyla?“ zeptala se a ani se neobtěžovala zamaskovat cukající koutky úst.

„Na, tady máš horký nápoj pro lepší náladu,“ řekla jsem místo odpovědi na její otázku a podala jí její chai latte.

„Já ale nemám špatnou náladu.“

„Mám to snad vylít?“

Izzy mi ten kelímek rychle sebrala z ruky, aby se mu nic zlého nestalo, přitiskla si ho k hrudníku a vylekaně vyhrkla: „To bys neudělala!“

„Máš pravdu, neudělala, dala jsem za to poslední drobné, co jsem měla po kapsách.“ Bez karty v mobilu jsem totiž byla chudá jako kostelní myš.

„Pojď už dovnitř, nemáš moc času,“ popoháněla mě.

„Moc času na co?“

Tohle znělo trochu podezřele. Izzy ale víc neprozradila, zaklínila si kelímek mezi stehna a začala mi ujíždět.

Rozběhla jsem se za ní, a když se za námi zabouchly dveře, zopakovala jsem svoji otázku, teď už trochu naléhavěji: „Moc času na co?“

„Než mě zabiješ, tak prosím nejdřív poslouchej, jo?“

O-ou, co zase provedla?

„Hele, řeknu ti to narovinu. Podle mě se potřebuješ kámošit i s někým jiným než se mnou a ti *čau, jak je* kámoši z večírků se nepočítají.“ Už už jsem se nadechovala, že se s ní o tom budu dohadovat, ale věnovala mi tak významný pohled, že bych z jejího výrazu mohla udělat meme a ovládnout s ním internet. „A kromě toho totálně mrháš svým talentem! Po odpoledních jsi zalezlá v pokoji a brnkáš na kytaru, když zpíváš ve sprše, občas zapomenu, že se mnou bydlíš ty, a ne Lalisa z Blackpink. Taky máš milion sešitů popsaných nějakými texty, a navíc vypadáš cool a umíš se hýbat a jsi sebevědomá a máš charisma...“

Vysypala to ze sebe snad na jedno nadechnutí. Využila jsem toho, že udělala pauzu na kyslík, a vklínila jsem do jejího monologu zmatené: „O co jde, Izzy?! Koukej to konečně vyklopit.“

„Potkala jsem předevcírem kluka, který poztrácel pár letávků s inzerátem, že jedna kapela hledá novou zpěvačku. Ty letáky byly teda dost hnusné, takže pokud to klapne podle mého plánu, budu se do toho muset vložit a trochu jim spravit vizuál. Taky jejich sociální sítě jsou katastrofa, ale rozhodně to není nic, s čím bych nedokázala pracovat.“

Jestli si Izzy usmyslela, že někomu „pomůže“ s marketingem, tak má ten někdo na jednu stranu obrovské štěstí, ale taky ho maličko lituju.

„Každopádně jejich muzika je skvělá, přesně tvůj styl, nemají ani debilní sexistické texty, všechny ty kluky jsem si proklepla na sítích a nejsou to žádní úchyláci. Takže jsem tě přihlásila na ten jejich konkurz. Je to dneska a měla by sis pospíšet.“ Další kanonáda slov na jeden zátaž. Musela jsem dát svému mozku chvilíčku na to, aby ten nápor informací zpracoval.

„Počkat, jaká kapela?“

„To je jedno, věř mi, bude to super.“

„Izzy!“ pronesla jsem přísně.

„Harper!“ imitovala můj tón.

„Nech toho, jo?“ odsekla jsem jí s pobaveným úsměvem na rtech. „Je tohle nějaký fórek? Posíláš mě na zkoušku metalové kapely nebo jazzového tria, abych se ztrapnila? Teda... něco jako metal bych do mikrofonu asi zařvala, ale jazz lidi mi nedávají smysl, a navíc je to sekta, co nemá ráda všechny, kteří jejich žánru nerozumí. Určitě si po večerech pochutnávají na ušních bubíncích svých nevzdělaných posluchačů.“

„Klid, je to úplně normální pop-rocková kytarovka. Trochu jako Maroon 5 říznutí Måneskin. Vlastně moc nevím, k čemu bych to přirovnala, je to ale fakt skvělé, slibuju.“

Měla bych být na Izzy naštvaná za to, jak za mými zády kuje tajné plány, ale abych pravdu řekla, dost mě lákala představa stát se součástí nějaké kapely, zkoušet, skládat muziku a možná i koncertovat a nahrávat. Ne že by to byl nějaký můj celoživotní sen... Asi mě to jako každého sem tam napadlo, když jsem byla na nějakém dobrém koncertě nebo jsem narazila na skvělou písničku. Ale šance, že se to někdy stane mně, byla mizivá, takže jsem o tom moc nepřemýšlela. Navíc ta moje tréma... Jenomže teď, když existovala ta možnost, když to nebylo už jen v rovině pohádek a snů, jsem to chtěla zkusit. A jestli Izzy říká, že je to pecka...

I přesto, že jsem byla uvnitř natěšená, udržela jsem neutrální výraz a zeptala se jí: „Proč do toho teda nejdeš ty, když jsou tak úžasní?“

„Já zůstanu u k-popu, děkuju pěkně. Tohle není tak docela můj styl, neuškodila by jim lepší choreografie a trocha BTS soundu, nebo možná NCT127.“ Zmateně jsem se na ni podívala, protože i když mám BTS díky ní už docela naposlouchané a úplně mi ti kluci nevadí, tak NCněco je pro mě španělská vesnice. Nebo teda spíš jihokorejská. Nechtěla jsem ale na fakt, že nevím, o co jde, moc upozorňovat, protože bych se tím odsoudila k poslechu minimálně deseti best of songů téhle... ať už je to cokoli.

„OK, půjdu tam,“ prohlásila jsem odhodlaně.

„Fakt?“ Izzy očividně čekala, že se s ní budu víc hádat, nebo že její dábelický plán vůbec nevyjde. Možná bych ji za normálních okolností trochu potrápila, ale jestli nemáme čas na drahoty, nechtěla jsem tu šanci zahodit. Doopravdy jsem z toho nápadu byla nadšená.

„Pober, co potřebuješ, a hned vyrazíme. Mám si něco vzít?“ zeptala jsem se, zatímco jsem vyprazdňovala školní tašku na kuchyňskou linku, abych všechna ta skripta netahala zbytečně s sebou.

„My? No... to zvládneš sama, ne?“

„V žádném případě, potřebuju tě jako morální podporu. Jdeme.“

„Já ale nemůžu,“ vykrucovala se.

„Vážně? A co máš tak důležitého na práci?“

Izzy očima zabloudila k naší ledničce a pak prohlásila: „Opravdu mě to moc mrzí, ale můj křeček potřebuje vykoupat, protože měl dneska zápasy v bahně.“

„Nemůžeš na mě používat náš generátor výmluv, Izzy! Ten funguje jen na lidi, kteří ho nevymysleli a neví, že žádného křečka nemáš.“ Neměla jsem v plánu jí ustoupit a v duchu jsem si slíbila, že se na ten konkurz vykašlu, jestli ji nedokážu přemluvit, aby se přidala.

„Taky mi volala moje kartářka a varovala mě, že dneska nesmím vytáhnout paty z domu,“ zkoušela to dál Izzy.

„Ani kdyby ti volal tvůj kámoš Chris Hemsworth, že má splín a potřebuje utěšit, tak to neberu. Vlastně jdu celý ten generátor hodit do koše,“ prohlásila jsem a vydala se k ledničce, na které byl připevněný magnetkem ve tvaru Iron Manovy masky.

„Stejně tomu nikdo nikdy nevěřil.“

„Náhodou to s tím křečkem jsem nedávno zkoušela na jednu spolužačku, co mě zvala do nějakého debatního kroužku, a dodnes mi pro něj nosí pamlsky,“ bránila se a snažila se mě předběhnout, aby ten papír bránila vlastním tělem. K lednici jsem se ale dostala jako první a ukořistila ho dřív, než stačila zareagovat.

„Jak jsi mohla říct ne, když se tak ráda dohaduješ?“ dobírala jsem si ji a generátor výmluv schovala za zády, aby na něj nedosáhla.

„To hádání se by mi nevadilo, ale ona mi dost vadí. Je to taková chronická opečovávateľka, co se mi pořád snaží s něčím pomáhat, i když jsem jí vysvětlila, že to není potřeba. Ale zase ji nechci úplně poslat někam, protože to očividně myslí dobře a zvýšit na ni víc hlas by bylo jako mračit se na

štěňátko,“ řekla Izzy a její nabručený výraz se ještě prohloubil, když si uvědomila, že už se nemá na co dál vymlouvat. „Fajn, takže pravdu? Nemůžu tam jít, byl by to trapas.“

Mlčela jsem a čekala, až mi řekne, co na tom proboha může být trapného.

„Víš, jak jsem ti říkala, že jsem potkala toho kluka s letáky? No, tak on v té kapele hraje taky a je fakt hezký, ale jako fakt hodně moc. A já se s ním už nikdy nemůžu potkat, protože jsem na něj byla protivná a teď se za to stydím.“

„Na mě jsi protivná pořád a vůbec se za to nestydíš,“ snažila jsem se zavtipkovat a trochu odlehčit atmosféru.

„No jo, ale ty nejsi fakt hodně moc krásná.“

Pokoušela jsem se nesmát, abych si nepokazila ten přísný výraz, který jsem tak pracně nahodila v reakci na její tvrdohlavost. „Řekni mi teda, co se stalo. Beztak to nebude tak hrozné, když to vyslovíš nahlas.“

„Měla jsem prostě špatný den, víš jak, lidi na mě zase blbě civěli, a jedna holka se mě dokonce zeptala, jestli jsem jako fakt na vozíku. Ne asi! Mě prostě jenom baví kličkovat mezi kanály a zasekávat se v turniketech! No, to je jedno. Prostě jsme na sebe narazili. Doslova. A on mi chtěl pomoci a já jsem byla nepříjemná a pak jsem chtěla být cool a bylo to prostě strašně trapné.“

„To mi nepřijde katastrofální, takže jdeme.“ I když je Izzy z hezkých kluků trochu nervózní a dokážu si představit, jak umí být protivná, tak si stejně myslím, že z toho vyjela jako královna. Já ji znám.

Dala jsem jí chvílku čas, aby zvážila své možnosti a došla k tomu, že se téhle společné výpravě stejně nevyhne.

„Tak jo,“ rezignovala nakonec. „Dej mi ale ještě chvílku, potřebuju si od tebe něco vypůjčit.“ Otočila vozík a zamířila do mého pokoje.

Nechala jsem ji odjet a jen na ni zavolala: „Vezmi mi Demogorgona, prosím!“

„Na co si s sebou potřebuješ brát svoje funko?“

„Pro štěstí.“

„Jsi divná.“

„Jo a Izzy, neměla bych se převléct?“ Kvůli přednáškám jsem kdovíjak nehrotila, v čem si na chvíli odskočím z koleje, takže když jsem se dnes v poledne konečně vykopala z postele, vyhrabala jsem ze skříně roztrhané černé džíny, mikinu s nápisem *Bad girls go to Ásgard* a koženou bundu. Taky jsem se nestihla namalovat, takže jsem celý den nosila slušneční brýle, i když bylo pod mrakem.

„Není čas,“ řekla Izzy a hodila po mně Demogorgona. Schovala jsem si ho do tašky a vyrazily jsme.

„Jak se ta kapela vlastně jmenuje?“ zeptala jsem se asi po pěti minutách cesty na tajemný konkurz. „Teď jsem si uvědomila, že o ní vůbec nic nevím.“

„4Rhythm,“ odpověděla mi Izzy.

Sáhla jsem do kapsy, abych si vygooglila, co hrají a kdo jsou, když už mám v plánu se k nim přidat. „Ahoj, já jsem Harper a vůbec nevím, o co tady jde“, to asi není úplně dobrý první dojem. Ale šmátrala jsem samozřejmě naprázdno, můj mobil byl stále ještě u Spencer. Že bych se pro věci stávil po konkurzu s Izzy? Můžu ji to poslat vyřídít za mě, stejně mi dluží za to, že tady s nulovou přípravou jdu kdovíkam.

„Půjč mi mobil, chci se na ně mrknout,“ požádala jsem ji.

„Ani náhodou, ještě by sis našla nějakou výmluvu, proč to otočit zpátky na kolej.“

„Hele a není tak trochu blbost jít na konkurz kapely, od níž jsem neslyšela jedinou písničku? Co se vlastně po mně chce? Neměla jsem si něco nachystat? Co jako budu zpívat?“

„Cokoli, doma zpíváš pořád.“

„No jo, ale jen takové úryvky, co mi pořád vyskakují v doporučených, většinu slov si vymýšlím!“ Začínala jsem trochu panikařit, protože jsem doopravdy neměla žádný plán a tohle čím dál tím víc zavánělo gigantickým trapasem.

„Tak zpívej ‚No Roots‘ od Alice Merton,“ navrhla mi.

„Diggin holes, něco, něco, like gypsies in the night... To je všechno, co si pamatuju ze sloky. Navíc je to moc monotónní.“

„Škoda, ta se mi dost líbí, možná na ni natočím i choreografii.“

„Další, kterou nikdy nikdo neuvidí?“ rýpla jsem si do ní.

„Ty ji uvidíš.“

„Já a tvoji rodiče se nepočítáme. Vůbec nechápu, proč si účet nedáš veřejný, děláš fantastické věci.“ Vlastně chápu, ale neschvaluju. Izzy si totiž myslí, že zrovna na její tancování není nikdo zvědavý, a nenechá si to rozmluvit. Teda zatím, pořád na tom makám.

„Zníš trochu jako Dua Lipa, tak co zkusit ‚Levitating‘?“ snažila se odvést pozornost od svého tajného profilu, a ačkoli to byl dost chabý pokus, nechala jsem ji být, protože můj problém byl teď tak trochu akutnější.

Zbytek cesty jsme se dohadovaly, co bych měla zpívat, Izzy se dokonce pokusila mi vnutit její oblíbené K/DA, ale i kdybych to nějakým zázrakem znala zpaměti, v korejštině ze sebe nedostanu ani tón.

Google mapy nás zavedly až do nějakého průmyslového komplexu obehnaného plotem. Asi dávalo smysl mít tady zkušebnu, protože tu široko daleko nebyl nikdo, koho byste hlasitým hraním mohli rušit, ale zároveň mě hned napadlo, na kolika místech by se tu dalo schovat tělo. Nabídla jsem Izzy, že jí pomůžu, protože se kolem válela hromada harampádí a chodníky byly docela rozbité.

Celý ten tankodrom jsme spolu jakž takž zvládly a zasekly jsme se až před zkušebnou. Schody. Tři, šest, osm. To je

hodně, to sama nedám. Navíc se tu poflakovaly nějaké holky, zřejmě moje konkurence, a zíraly. Záštiplně si nás poměřovaly, těkaly očima z jedné na druhou, jestli jdu na ten konkurz já, nebo Izzy a jestli máme proti nim šanci.

Izzy se začala ošívát, tak jsem bez dalšího přemýšlení vzala schody po dvou, rozrazila dveře a na prvního kluka, který byl na ráně, jsem vyhrkla: „Hej, ty, můžeš mi jít prosím pomoci? Bude to jenom chvílička.“

Úzké rty modrookého blondáka se roztáhly do pobaveného úsměvu. Totální golden boy, určitě má samé jedničky a zachraňuje pejsky. „Jasně,“ souhlasil a zamířil směrem ke dveřím. „Mimochodem ahoj, rád tě poznávám, já jsem hej ty.“ Maličko do mě šťouchl loktem, aby podtrhnul, že mě jen škádlí.

„Ahoj a promiň, ale spěchá to.“ Pohledem jsem ho prosila, aby si pospíšil, nechtěla jsem tam venku nechat Izzy dlouho samotnou. Řekla jsem mu v rychlosti, o co jde: že jestli sem nedostanu svoji manažerku, choreografku, píaristku a morální podporu v jednom, budu to tady muset zabalit a 4Rhythm přijde o jedinečnou možnost mě přijmout do kapely. Z mého chaotického a falešně sebevědomého prohlášení byl maličko vyděšený, ale jeho úsměv za celou tu dobu nepolevil. Rozhodla jsem se to považovat za dobré znamení.

„Můžeš ten vozík chytit tady,“ instruovala jsem ho.

„Já vím, už jsem to párkrát dělal,“ řekl, ale díval se přitom přímo na Izzy. A ona zase koukala na něj.

„Ahoj,“ usmál se na ni, aniž přerušil oční kontakt.

„Ahoj,“ vydechla trochu přiškrceně Izzy a dál na sebe zírali.

Když už to trvalo nepřírozeně dlouho, nápadně jsem si odkašlala a věci se konečně daly do pohybu. Izzy jsme za pár desítek sekund dostali na vrchol schodiště a brzy se ocitli v nečekaně hezky zařízené zkušebně, která působila docela čistě. Konečně jsem měla čas se tu pořádně rozhlédnout a náležitě si to vychutnat.

Na zdech měli nalepeno pár kusů akustického molitanu, několik papírů s akordy a texty a pověšené smotané kabely. V rohu na koberci stála sada černých bicí s logem kapely na kopáku, na stojanech měli odloženo hned několik kytar, všude mraky pedálů a krabiček, mikrofony... U zdi byl i stůl s kompem a dva mixáky, očividně se tu nejen zkouší, ale i nahrává.

Svalila jsem se na gauč u dveří a zírala. Bylo to tu boží! Najednou jsem si strašně moc přála ten konkurz vyhrát, dát na frak těm holkám tam venku a urvat si tohle všechno pro sebe. A to jsem ještě před chvílí ani nevěděla, že to vůbec chci. Jenomže teď jela moje představitivost na plné obrátky, už jsem se viděla ve slavné kapele, vyprodávala stadiony a Netflix o mně točil dokument z celosvětového turné. *Dream on, but don't imagine they'll all come true...* vzpomněla jsem si na slova nějaké písničky, která bydlela vzadu v mé hlavě. Teď se ty sny zdály nadosah. Ano, tady to na turné po Evropě ještě nevypadá, ale má to k tomu blíž než koncerty ve sprše.

„Jmenuju se Josh,“ řekla ta lidská verze plyšového medvěda. „A tohle je Shane,“ ukázal na svůj pravý opak, který seděl na židličce s nasazenými sluchátky, brnkal na basu a vůbec si nás nevšímal. Josh nad ním omluvně pokrčil rameny.

Než jsem se ale stačila na oplátku představit já, ozvalo se vedle mě: „Já jsem Izzy.“ Nevěřila jsem vlastním uším, a kdybych se nehlídala, určitě mi spadne překvapením brada. Izzy? Žádné *Isabella, ale kámoši mi říkají Izzy?* Páni! Má Josh snad nějaké magické schopnosti, nebo se mi porouchala kamarádka?

Dala jsem jim chvilku, než jsem přerušila jejich intenzivní zíračku hlasitým: „Čau, hej ty, Joshi, ráda tě poznávám. Jsem Harper.“ Usmála jsem se na něj a snažila se tvářit přívětivě (což můj resting bitch face moc neumožňuje), než jsem se obrátila k basákovi a zakřičela „AHOJ, SHANE! JSEM VAŠE NOVÁ ZPĚVAČKA.“ Překvapeně se na mě podíval a konečně si sundal sluchátka z uší.

„To se ještě uvidí,“ řekl, ale byl očividně pobavený mým sebevědomím.

„Tak jdeme na to?“ navrhla jsem.

Teď, když mi začalo záležet na tom, aby to vyšlo, jsem najednou byla dost nervózní a potřebovala rychle něco dělat, než se ještě víc vystresuju.

„Můžu si půjčit kytaru?“ zeptala jsem se kluků a ukázala na černou akustiku pověšenou na zdi. Josh s Shanem si vyměnili pátravé pohledy, než nakonec nejistě kývli a já jsem ji opatrně sundala dolů. „Dej mi, prosím, svůj mobil,“ pošeptala jsem Izzy.

„Ty víš, co budeš zpívat?“ pošeptala mi zpátky.

„Nemám ani nejmenší ponětí, ale najdu si nějaké akordy a snad to klapne,“ přiznala jsem.

Vzala jsem si od ní mobil a snažila se rychle vymyslet, co bych tak zvládla zahrát a zazpívat. Samozřejmě jsem v tu chvíli zapomněla úplně všechny písničky, které znám, ale naštěstí se v mé vygumované hlavě přece jen zrodil jeden nápad. Nějak mi v té panice vytanula na mysli hořkosladká vzpomínka na tátu, jak před mým odjezdem na vysokou uspořádal rozlučkovou party pro nás dva (plus hromadu háčkovaných velryb) a hrál si na DJe. Moc mu to nešlo, ale občas trefil něco, co bylo docela fajn, včetně songu, u kterého jsem si rychlým googlením potvrdila, že má dohromady jen asi šest akordů a pořád se v něm opakují slova. Přetáhla jsem si popruh kytary přes hlavu, maličko ho zkrátila, protože byl nastavený na nějakého obra, hrábla do strun a vyzkoušela hmatník. Párkrát jsem si projela akordy, očima prolétla text a modlila se, aby to stačilo. Josh mi mezitím nachystal mikrofon a sedl si na uvolněné místo na gauči. Shane mě pozoroval s nečitelným výrazem ve tváři a Izzy zvedla ruce, abych viděla, jak mi drží palce.

Už jsem chtěla začít, když Josh vyskočil na nohy s tím, že si mě potřebuje natočit, protože tu chybí jejich kytarista.

Potily se mi ruce a měla jsem co dělat, aby se mi navíc nezačaly i třást. Abych se rozptýlila, přiměla jsem se myslet

zase na tátu, jak se tu písničku snažil zpívat, ačkoli vůbec neznal slova. Nebylo to na něm skoro poznat, a když to zvládl on, možná to zvládnou i já.

Ta myšlenka mě naplnila odvahou, která ale s každou uběhlou sekundou čekání mizela do nenávratna. Naštěstí byl Josh brzy nachystaný, a tak jsem se zhluboka nadechla, brnkla na kytáře céčko a spustila.

*They tried to make me go to rehab
But I said no, no, no
Yes I've been black, but when I come back
You'll know, know, know*

Hluboký hlas Amy Winehouse mi seděl, a navíc tahle písnička fungovala dobře i akusticky. Snadno jsem se mohla opřít do jejího líného rytmu. Naštěstí nebyla moc uspěchaná, takže jsem jen nekontrolovala prsty na hmatníku a měla prostor se hlavně pořádně předvést. U druhé sloky ze mě konečně spadla tréma a na pohodu jsem se vypořádala i s tím, že jsem asi dvakrát vůbec nevěděla slova. Prostě jsem si něco vymyslela a ono to tam nějak zázračně sedělo.

Ještě než jsem dozpívala poslední *no, no, no*, Josh už stál na nohou, pískal a tleskal.

„Ty bláho, to byla pecka!“ zvolal.

Podívala jsem se na Shanea, který mi sice neaplaudoval ve stoje, ale tvářil se nadmíru spokojeně a uznale kýval hlavou. Nejvíc ale ječela Izzy, tak jsem k ní zamířila, abych si s ní plácla... a taky abych ji umlčela.

„Bylo to v pohodě,“ zhodnotil mě nakonec Shane. „Na kytaru moc nehraješ, co?“

„Umím jen akordy, vybrnkat bych asi nic nezvládla,“ přiznala jsem.

„I akordy jsou plus,“ přidal se Josh. „Mohla by sem tam hrát rytmickou kytaru, to nám vždycky chybělo.“

„To je pravda,“ souhlasil Shane. „Máš parádní hlas, skvěle sedí do našeho stylu a líbí se mi i tvoje energie za mikrofonem.“

„Taky píše texty!“ vložila se do toho Izzy a začala něco hledat ve svém batohu. „Jakože nic proti, ale trocha ženského pohledu by se vám v některých písničkách hodila,“ prohlásila drze a začala nad hlavou mávat svým sešitem. Vytřeštila jsem oči, protože držela v ruce něco, co jsem skoro nikomu neukazovala. Ne že by to bylo nějaké státní tajemství, prostě jsem si sem tam zapsala kousek textu, básničku, nějaký rým, myšlenku... Neplánovala jsem s tím nikdy nic dělat, mělo to navěky zůstat v tom sešitu. Než jsem se ale stačila probrat z šoku a sebrat jí ho, Josh už listoval jednotlivými stránkami. Tenhle našťestí nebyl ještě moc zaplněný a hned na začátku jsem měla nápad na refrén, na který jsem byla docela pyšná, tak se snad nemám za co stydět.

„Máš fakt talent,“ pochválil mě po pár přečtených stránkách, a když viděl, jak se ošívám, sešit mi hned nato podal. Až příliš horlivě jsem po něm chmátla, stočila ho do ruličky a nacpala do zadní kapsy. Přitom jsem stihla na Izzy vrhnout pohled, který sliboval, že o tomhle si ještě promluvíme.

„Pojďme si zahrát něco společně,“ navrhl Shane. „Umíš nějakou naši písničku?“

Tak a jsem v háji.

Podívala jsem se vyděšeně na Izzy, jestli ji nenapadá, jak z toho vybruslit, ale ta zase házela oči na Joshe, tak jsem se rozhodla jít s pravdou ven a povyprávěla jim, jak mě s tím Izzy přepadla a že jsem do konkurzu šla úplně naslepo. „Já vlastně vůbec nevím, co hrajete,“ přiznala jsem provinile.

Pak se do toho ale konečně vložila moje píaristka, aby celou tu historku vylepšila svojí stranou příběhu a podala vše tak, že to vyznělo mnohem líp. Rozhodně alespoň prolomila ledy a všichni se víc uvolnili. Josh pak zaběhl ven, aby poslal všechny ostatní holky domů, což jsem brala jako dobré znamení, že tohle fakt může vyjít.

Asi hodinu jsme si povídali víceméně o ničem – odkud jsme, škola, muzika – a jen se tak oťukávali. S Joshem jsme si padli do noty prakticky okamžitě, Shanea jsem se maličko bála, byl odtažitý a docela intenzivní, ale tušila jsem, že je to jenom slupka, kterou jsem zatím neodloupla.

Dohromady jsme si nakonec nezahráli žádnou jejich písničku, ale „Another One Bites the Dust“ od Queenů, aby Shane naplno předvedl, jak skvěle hraje na basu. Bylo úplně jasné, že tenhle song navrhl právě kvůli tomu, a prožíval to hraní tak moc, že si ani nevšiml, jak kysele se tváří Josh, který jel celou dobu na bicí to samé pořád dokola. Já jsem bez kytary v ruce mohla víc tancovat a užívat si to a Izzy všechno natáčela, že to klidně stříhne na sítě, když budou chtít.

Když jsem později rozhodla, že je už pomalu čas jít, Josh mě přemlouval, ať se ještě chvíli zdržíme, že jejich kytarista je na cestě a chce si mě taky poslechnout. Nicméně za něj i za Shanea už to bylo vlastně jasné.

Budu v kapele! Panebože, já budu v kapele!

„Zazpívej ještě něco pomalého,“ vyzval mě Shane. „Nedávno jsme řešili, že bychom rádi zařadili víc balad. Na koncertech sice nefungují úplně stoprocentně, ale chceme natočit desku a ve studiu vyzní mnohem líp.“

„Já vím, já vím!“ Izzy se hlásila tak vehementně, že mi málem vypíchla oko. „„Always Remember Us This Way“, prosím, miluju, když si to zpíváš ve sprše.“

„Izzy! Že ty se pokaždé, když jsem v koupelně, schováváš za dveřmi a odposloucháváš mě?“

„To ani nemusím, řveš tak, že je tě slyšet až na střechu.“

Za to jsem ji rádoby naštvane plácla do stehna.

„Au!“ vykřikla.

Podívala jsem se na ni, jestli si ze mě jako dělá srandu, a ona se jen dábelsky usmála. Vzala jsem do ruky černou kytaru a šla se postavit k mikrofonu.